

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 06.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10838** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. чл. 4 от ЗМДТ, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. Д. И., чрез адв. М. А., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Акт за прихващане и възстановяване /АПВ/ № СФД22 – ГР94 – 2366/30 .05. 2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район „Л.“, в частта, в която е потвърден с Решение №СОА22 – РД28 – 39/31. 10. 2022 г. на кмета на Столична община.

С оспорения АПВ, в частта, предмет на жалбата е отказано възстановяване на недължимо платени суми за ТБО за периода от 01. 01. 2018 г. до 31.12.2022 г. и е прихваната сума в размер на 531.07 лева, подлежаща на възстановяване за 2017г. с несъществуващо задължение за ТБО за 2022 г. и лихва.

С жалбата се иска отмяна на АПВ в оспорената част като незаконосъобразен. Правят се възражения, че в отговорност на органа по приходите при Столична община е да установи законосъобразно дължимия размер на ДНИ и ТБО за процесните периоди. Следва ДНИ и ТБО да се определят в съответствие с влязлото в сила Решение № 423 от 21. 01. 2020 г. по ахд №4244/2018 г. на АССГ, което обвързва органа по приходите при СО, район Л., както и кмета на Столична община в процесното производство по подаденото искане вх. № СФД22 – ГР94 – 2366/30. 05. 2022 г., като следва ДНИ и ТБО за 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г. и 2022 г. да се определят съобразно съдебното решение. В процесният АПВ не са посочени размерите на ТБО и ДНИ за физическото лице С. И. и за двата обекта /магазин и офис/ по периоди, не е направена

съпоставка между дължимите суми и реално внесените от жалбоподателя, не са изложени мотиви за отказа за възстановяване на заявените суми в подаденото искане вх. № СФД22– ГР94 – 2366/30. 05. 2022 г. Същевременно разпоредените с АПВ суми за възстановяване не са реално платени на заявителя, а сума в размер от 531. 07 лева е прихваната с несъществуващо задължение за ТБО за 2022 г. по партида 7212F132, при условие, че С. И. своевременно е платил цялата дължима сума за ДНИ и ТБО и за 2022 г. Жалбоподателят посочва, че дължимият ДНИ за периода 2017 г. – 2022 г. е 2829.49 лева, платени са 13 131. 55, на възстановяване подлежат 10 302. 06 лева. Дължимата ТБО за периода от 2017 г. – 2022 г. е 11 117.08 лева, платени са 32 470. 78 лева, на възстановяване подлежат 21 353. 70 лева, от тях е разпоредено възстановяване само на 7233.36 лева. От съда се иска да измени АПВ и да постанови възстановяване на цялата недължимо платена ТБО от 21 353. 70 лева, ведно със законната лихва от датата на изплащане на сумите, да възстанови и недължимо платения ДНИ, като общо разпорежи възстановяване на сума в размер на 31 655. 76 лева по сметка на С. И., ведно със законната лихва от датите на плащане до окончателното възстановяване на сумите. Претендира разноски за съдебното производство. Представя писмени бележки.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните и в рамките на задължителната проверка по чл.168 от АПК, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация, в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и е допустима за разглеждане.

Предмет на проверка в настоящото производство е АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022 г. на орган по приходите в Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Л.“ на Столична община.

Производството пред административния орган е започнало по Искане за прихващане или възстановяване на недължимо платени задължения за такси по ЗМДТ, подадено от С. Д. И.. Искането е на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК да бъде извършено прихващане/възстановяване на недължимо платена такса смет в размер общо на 32 209.30 лева по платежни нареждания от 26. 06. 2019 г., 05. 03. 2020 г., 30. 06. 2020 г., 29. 04. 2021г. и 30. 06. 2021 г. срещу дължима ТБО за имот пар. 7212F32690 за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2021г. в размер общо на 10 877. 08 лева. Иска се след извършване на прихващането между дължимите и платените суми, на жалбоподателя да се възстановят 21 332. 22 лева, представляваща недължимо платена ТБО за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2021 г.

С оспорения акт, на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК е отказано възстановяване на „посочената сума в искането за възстановяване от 32 209. 30 лева за заплатена такса смет за 2019 г. – 7740 лева., 2020 г. – 18 594.30 лева, 2021 г. – 5875 лева, тъй като не е предоставена информация за изчисляване на дължимата ТБО и сумата не е надвнесена в ОП район Л.“. В оспорената част на акта е извършено прихващане на надвнесени задължения с дължима ТБО за 2022 г. по партида 7212F132690 в размер на 530.63 лева главница и 0. 44 лева лихви.

Със същия акт е разпоредено възстановяване на сума в размер общо на 7233.36 лева, от които ДНИ за 2017 г. в размер на 3044.88 лева главница и 107.60 лева лихви и

ТБО за 2017 г. в размер на 3907.20 лева главница и 174. 68 лева лихви, общо сума за възстановяване в размер на 7233.36 лева.

За да издаде оспорения акт, органът по приходите е констатирал следното: С. Д. И. като управител на „Бой мар 2011“ ООД е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/02. 02. 2016 г. и партиден №7212F32690 за покупка на недвижим имот в [населено място], [улица] като се декларира търговски обект/магазин на ет. 2 с площ от 1732.39 кв.м. с отчетна стойност 1 450 000 лева и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м. с отчетна стойност 150 000 лева. Общата отчетна стойност на двата имота е 1 600 000 лева. На 23. 02. 2017 г. е подадена коригираща декларация, като „Бой Мар 2011“ ООД учредява право на ползване за 5 г. от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2021 г. включително на С. Д. И.. На 08. 03. 2019 г. е издаден Акт за установяване на задължение по декларация с вх. № ДЛН17 –ВКК66 - 178 – 1/05. 01. 2018г., с който са установени задължения за ДНИ за 2017 г. в размер на 3884.94 лева, платени и ТБО в размер на 7740 лева, платени. С Решение № 423/21. 01. 2020 г. на АССГ, влязло в сила на 06. 07. 2020 г. АУЗД е изменен като за 2017 г. задълженията за ДНИ са определени на 840.06 лева главница и 29.99 лева лихви, а ТБО за 2017 г. е определена на 3302.17 лева главница и 131.18 лева лихви. ДНИ е изчислена на база данъчната оценка на правото на ползване, проведен е разговор с вещото лице. Органът по приходите, въз основа на така установеното от фактическа страна е приел, че следва да се възстановят определените суми по Решение № 423/21. 01. 2020 г. на АССГ. От тях е прихванал ТБО за 2022 г. в размер на 531. 07 лева главница и лихви. Отказал е възстановяване на 32 209.30 лева за заплатена такса смет за 2019 г. – 7740 лева, 2020 г. – 18 594.30 лева, 2021г. – 5875 лева, тъй като не е предоставена информация за изчисляване на дължимата ТБО и сумата не е надвнесена в ОП район Л.

При оспорване по административен ред АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022г. на орган по приходите в Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Л.“ на Столична община е потвърден с Решение № СОА22- РД28 -39/31. 10. 2022г. на кмета на Столична община. Мотивите на решението са, че Решение №423/21. 01. 2020 г. на АССГ се отнася само за задълженията на жалбоподателя за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2017 г. и съобразно това решение административният орган правилно е определил сумата за възстановяване. Съдебното решение не определя размера на задълженията за 2018 г. – 2022 г.

По делото като доказателства са приети Решение № 423/21. 01. 2020 г. по адм. дело № 4244/2018 г. на АССГ и потвърждаващото го Решение № 8836/06. 07. 2020 г. по адм. дело № 2945/2020 г. на ВАС на РБ. Видно от Решение № 423/21. 01. 2020 г. по адм. дело № 4244/2018 г. на АССГ, Акт за установяване на задължение по декларация с вх.№ДЛН17 –ВКК66 - 178 – 1/05. 01. 2018г. е изменен като ДНИ за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2017 г. е определен в размер на 840.06 лева вместо 3884.94 лева и мораторна лихва до датата на издаване на АУЗД на 05. 01. 2018 г. в размер на 29.99 лева, вместо 137.59 лева. По силата на съдебното решение ТБО за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2017 г. е определена на 3 302.17 лева, вместо 7740 лева и мораторни лихви в размер на 131.18 лева вместо 305. 30 лева. От фактическа страна се установява, че със сила на пресъдено нещо е установен размер на ДНИ и ТБО на С. Д. И. за недвижими имоти по Партида № 7212P132690 за периода от 01. 01. 2017 г. до 31. 12. 2017г.

По делото са приети доказателства за плащане на ДНИ и ТБО за 2017г., 2018г, 2019г., 2020 г., 2021 г., 2022 г.

От страна на административния орган са представени и приети по делото доказателства за компетентност на органа, издал АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05.2022г.

Видно от Декларация по чл. 14 от ЗМДТ, подадена от „Бой мар 2011“ ЕООД на 02. 02. 2016 г., дружеството е собственик на магазин с площ от 1732.39 кв.м. с отчетна стойност 1 450 000 лева и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м. с отчетна стойност 150 000 лева, находящи се в [населено място],[жк], [улица].

С. Д. И. е подал декларация по чл. 14 от ЗМДТ на 23. 02. 2017г. за учредяване право на ползване върху магазин с площ от 1732.39 кв.м. и офис на ет. 2 с площ от 179.06 кв.м., находящи се в [населено място],[жк], [улица], собственост на „Бой мар 2011“ ООД. Видно от приложения към декларацията нотариален акт № 80, том V, рег. № 20256, дело № 769/2016 г. на нотариус В. И., вещното право на ползване върху недвижимите имоти е учредено за срок от 5 години, считано от 01. 01. 2017 г.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно – счетоводна експертиза, което дава изчисление на ТБО и ДНИ главница и лихви за периода от 2018 г. до 2022 г. по исканията на жалбоподателя за изчисляване на ДНИ върху данъчна оценка за право на ползване и ДНИ и ТБО за физическо лице, а не за нежилищен имот на търговско дружество. Съдът кредитира заключението само в частта на извършените изчисления. Въпросите за данъчната основа и приложимата ставка са правни. Вещото лице дава заключение, че при съобразяване на методиката, указана в съдебно решение №423/21. 01. 2020 г. по адм.дело № 4424/2018 г. на АССГ, дължимият ДНИ от С. И. за 2017 г. е 840.06 лева, за 2018 г. е 840. 06 лева, за 2019 г. е 787. 37 лева, за 2020 г. е 240 лева, за 2021 г. е 61 лева и за 2022 г. е 61 лева, общо 2829.49 лева. Платени са 13 131.55 лева. Разликата е 10 302. 06 лева. Изчислени са мораторни лихви върху разликата.

По заключението на вещното лице ТБО за 2017 г. е 3302.17 лева, за 2018 г. е 3302.17 лева, за 2019 г. е 3085. 08 лева, за 2020 г. е 947. 66 лева, за 2021 г. е 240 лева и за 2022 г. е 240 лева, общо 11 117. 08 лева. Платени са 21 353. 70 лева. С процесния акт са възстановени 7233. 36 лева. Изчислени са мораторни лихви върху разликата.

Спорният по делото въпрос е дали са налице недължимо платени суми за такса битови отпадъци и ДНИ от жалбоподателя в периода от 01. 01. 2018 г. до 31. 12. 2022 г., подлежащи на прихващане/възстановяване по реда и в производството по чл. 128 и сл. от ДОПК. Следва да се посочи, че с искането за прихващане и възстановяване се претендира възстановяване само на недължимо платена ТБО за 2017 г. – 2021 г., а с жалбата до съда и в съдебното производство се претендира и недължимо платен ДНИ, периодът включва и 2022 г. и се претендират лихви.

В случая съдът намира, че преди да пристъпи към решаване на материалноправния спор по същество, следва да извърши цялостна проверка относно спазването на процесуалните разпоредби по издаването на обжалвания акт, вкл. на компетентността на органа по приходите.

Режимът на прихващане в данъчното право е регламентиран в разпоредбата на чл. 128 от ДОПК, съгласно която норма недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите.

Процесуалният ред за връщане на недължимо платени местни данъци и такси е този по чл. 129 и сл. от ДОПК, във вр. с чл. 4, ал. 1 и чл. 96 от ЗМДТ. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Същият ред е предвиден и за установяването, обезпечаването, събирането и обжалването на местните такси по ЗМДТ. Предвид препращащите разпоредби на чл. 4, ал. 1 и чл. 96 ЗМДТ, разпоредбите на ДОПК се приемат за приложими и по отношение на процедурата за прихващане или възстановяване на недължимо внесени местни данъци и такси, доколкото тази процедура е следствие от установяването и събирането на публичните задължения, каквито съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2 т. 1 и 3 от ДОПК са и задълженията за съответния вид местни данъци и такси. Допълнителен аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл. 129, ал. 4 от ДОПК, която изрично третира начина на възстановяването на суми, свързани с прилагането на ЗМДТ. Необходимо е да се посочи, че възстановяването на недължими суми, внесени от задължения субект или събрани въз основа на подадена от него декларация, се осъществява по негово искане. Общият ред за подаване на искането и компетентността на органа са регламентирани в чл. 129 и чл. 130 от ДОПК.

Съгласно чл. 129, ал. 3 от ДОПК, след постъпване на искането се извършва проверка или ревизия, като в първата хипотеза, която е налице в настоящия случай, се издава АПВ, с който се уважава искането (изцяло или частично) или се постановява отказ за възстановяване или прихващане изцяло или частично на поисканите суми. Изборът на способ, чрез който да бъде установена дължимостта или недължимостта на претендираните от лицето суми, е изцяло в правомощията на органа по приходите. В тази връзка е незаконосъобразен мотива за отказ, че вземанията за ДНИ и ТБО не са установени. След като чл. 129, ал. 3 от ДОПК предвижда възлагане на ревизия, а вземанията за данъци и такси се установяват с ревизионно производство, е налице неизпълнение на задължения от страна на административния орган да установи правилно и законосъобразно размера на ДНИ и ТБО и след това да се произнесе по искането за прихващане и възстановяване. Органът по приходите се е произнесъл по подаденото искане без да установи размера на дължимите ДНИ и ТБО за всеки данъчен период поотделно, да изложи мотиви за начина на определяне на ДНИ и ТБО, след което да сравни размера на платените ДНИ и ТБО с размера на установените дължими ДНИ и ТБО и в случай, че има недължимо платени суми да разпoredи възстановяването им на жалбоподателя, ведно с дължимите лихви.

С процесния АПВ, в частта, в която е влязла в сила и не е обжалвана е съобразено съдебно решение №423/21. 01. 2020 г. по адм.дело №4424/2018 г. на АССГ и е разпоредено възстановяване на сума в размер на 7233.36 лева, представляваща недължимо платена ДНИ и ТБО за 2017 г. В тази част АПВ е влязъл в сила и подлежи на изпълнение. В останалата част липсва произнасяне от страна на компетентния орган по приходите каква е дължимата ТБО за 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021г., за които е предявено искане за възстановяване. Напълно липсват мотиви защо е постановен отказ, а единственият мотив за липса на информация за изчисляване на дължимата ТБО е несъстоятелен, доколкото в производството по чл. 129, ал. 3 от ДОПК може да се възложи ревизия и с нея да се установи размера на задълженията, което е длъжен да направи органът по приходите.

Според чл. 129, ал. 7 от ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване се

обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. От своя страна нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ регламентира, че установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, а обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Според чл. 4, ал. 5 във вр. с, ал. 1 от ЗМДТ и чл. 152, ал. 2 от ДОПК, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите /НАП/. Правата и задълженията на органи по приходите във връзка с установяването, обезпечаването и събирането на местни данъци по ЗМДТ по реда на ДОПК се възлагат от кмета на общината на изрично посочени служители /чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ/.

Оспореният в настоящото производство АПВ № СФД22 – ГР94 – 2366/30 .05. 2022г. е издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л., компетентен орган по смисъла на чл. 110, ал. 4 от ДОПК вр. чл.129, ал. 2, т. 2 и ал. 3 от ДОПК и в кръга на определените в чл. 129, ал. 3 от ДОПК правомощия. Постановяването му обаче е направено при съществени пороци на процесуалните правила.

В съответствие с принципа, заложен в чл. 3, ал. 1 от ДОПК, органите по приходите са длъжни да установяват безпристрастно фактите от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс. Съотнесено към производството по чл. 129 от ДОПК, прилагането на този принцип означава, че в това производство, органите по приходите са длъжни обективно да установяват всички факти от значение за претендираното от задълженото лице право за възстановяване на недължимо внесени суми. В този смисъл преценката за основателността на искането на жалбоподателя за възстановяване на претендираната сума предполага отговор на материалноправния въпрос дали по отношения на нея са изпълнени изискванията на материалния закон, за определянето ѝ като сума, подлежаща на възстановяване.

В случая искането за прихващане и възстановяване, подадено от С. Д. И. е неясно и неконкретно, като не е ясно за какви задължения се отнася, дали само за ТБО или и за ДНИ и дали се отнася и за задълженията за 2022г. , както и дали се претендира лихва и в какъв размер и период. В случай, че жалбоподателят не е уточнил периода, както и размерите на конкретните главници и лихви за всеки период, за който претендира възстановяване, е следвало да му бъде указано да го стори. От съдържанието на жалбата до съда става ясно, че претенцията обхваща период от 2017г до 2022 г. и включва и ДНИ. При това положение е следвало искането да се остави без движение на основание чл. 30, вр. чл. 27 от АПК, вр. § 2 от ДР от ДОПК. На заявителя е следвало да се укаже, че следва да уточни претенцията си за възстановяване на сумите за недължимо платени ДНИ и ТБО с посочване на периоди, главници и лихви с указание, че при неизпълнение производството ще бъде прекратено и едва след отстраняване на нередовностите да бъде постановен нов акт по чл. 129, ал. 2 от ДОПК по искането.

Процесният АПВ не е мотивиран, в него липсва правна квалификация на основанието за отказа за възстановяване, като не са посочени и периодите и конкретните суми. Изобщо не е уточнен размера на задълженията, преди органът по приходите да се произнесе дали има недължимо платени суми, които подлежат на прихващане и възстановяване. След като искането бъде уточнено следва да се установи размера на задълженията за всеки отделен период и вид задължение, като се изложат мотиви за начина на определянето им. След което следва да се сравнят внесените и дължими суми и съответно да се издаде нов АПВ или ревизионен акт, ако се възложи ревизия по чл. 129, ал. 3 от ДОПК.

Липсата на мотиви към административния акт не позволява проверката какви факти административният орган е приел за установени, как ги цени в хипотезата на приложимата правна норма относно заявеното право и с какви изводи го признава или отхвърля, което по същество прави невъзможен контрола за законосъобразност в съдебната фаза на административния процес. Настоящата инстанция приема, че следва да отмени АПВ № СФД22 – ГР94–2366/30 .05. 2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л., като следва да изпрати административната преписка на орган по приходите в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л. за произнасяне по искане за прихващане и възстановяване, подадено от С. Д. И. за издаване на АПВ съгласно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените пред настоящата инстанция съдебно-деловодни разноси по опис в размер на 2510, от които 10 лева държавна такса, 500 лева депозит за вещо лице и 2000 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, определено под минималния размер, съобразно материалния интерес и чл. 8, ал.1 във вр. с чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване с № СФД22 – ГР94 – 2366/30.05. 2022г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л..

ИЗПРАЩА административната преписка на орган по приходите в отдел „Общински приходи“ при Столична община, район Л. за произнасяне по искане за прихващане и възстановяване, подадено от С. Д. И. за издаване на АПВ при спазване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Д. И., [ЕГН] сума в размер на 2510 лева, представляваща разноси за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: